

1498 0610

~~2498~~

199

Закон про землю

в Українській Народній Республіці.

Львів. Бібліотека
АН УРСР

КНИГОЗВІРТА
"СТУДІОН"
у Львові

ВИДАННЯ ЦЕНТРАЛЬНОГО ІНФОРМАЦІЙНОГО БЮРО
ПРИ ДИРЕКТОРІЇ У. Н. Р.

УНІВ

1625-32

Львівська державна
наукова бібліотека

№

2192

✓

3005

ПОСТАНОВА
РАДИ МІНІСТРІВ
Української Народньої Республіки
від 8 січня р. 1919.

Рада Міністрів Української Народньої Республіки ухвалила:

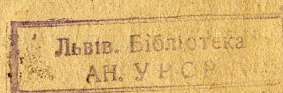
1. Затвердити „Закон про землю в Українській Народній Республіці“.
2. Доручити Міністрові Земельних Справ перевести в життя цей закон по телеграфу.
3. Надати право Міністрові Земельних Справ в пояснення цього закону видавати інструкції.

Голова Ради Міністрів **Чеховський.**

Міністр Земельних Справ **М. Шаповал.**

Посвідчую: Державний Секретарь **Корчинський.**

8 січня р. 1919, Київ.

ОФІЦІАЛЬНО:

«Іменем Української Народної Республіки затверджуємо 8 Січня 1919 року.

Голова Директорії В. ВИННИЧЕНКО.

Члени: { ПЕТЛЮРА.
А. МАКАРЕНКО.
АНДРІЄВСЬКИЙ.

Член Секретарь: Ф. ШВЕЦЬ.

ПОСВІДЧУЮ:

Керуючий Справами Канцелярії Директорії:
І. І. КРАСКОВСЬКИЙ.

Закон про землю в Українській Народній Республіці.

РОЗДІЛ І.

Загальні положення.

1. Право приватної влади на всі землі з їх водами, надземними і підземними природними багатствами та лісами, в межах Української Республіки касується.
2. Всі землі з їх водами, лісами, надземними і підземними природними багатствами стають добром народу Української Народної Республіки.
3. На користування цим добром мають право всі громадяне Української Народної Республіки без різниці полу, віри і національності з додержанням правил цього закону і в першу чергу тим хто землю обробляє своїми руками.
4. Верховне порядкування і розпорядження всіми землями з їх водами, лісами, надземними і підземними багатствами належать верховній владі Української Народної Республіки.
5. Порядкування землею в межах цього закону належить:
 - а) землями мійського користування згідно з п. п. 9 і 10—органам мійського самоврядування.
 - б) иншими—сільськими, волостним, повітовим і губерніяльним Земельним Управам в межах їх компетенції.
6. На центральні і місцеві органи порядкування землею накладається:

а) утворення запасного земельного фонду з земель сільсько-господарського значіння.

б) забезпечення громадянам їх прав користування землею та переслідування самовільного захвату землі,

в) охорона природних багатств землі від виснаження і вживання заходів до зросту цих багатств,

г) допомога розвитку гуртового хліборобства і сільсько-господарських промислів,

7. Для переведення заходів по охороні і розвитку багатств землі закладається Державний Меліоративний Фонд.

8. Для допомоги нормальному розвитку сільського господарства Державою організується сільсько-господарський кредит.

Р О З Д І Л І І.

Основні положення користування землею.

9. Користування землею дозволяється:

а) Для загально громадського господарства, коли органи Державної влади, органи мійського самоврядування, або земельні Управи організують і ведуть різні користні підприємства загально-державного, або місцевого громадського значіння.

б) Для приватно-трудового господарства, яке ведеться окремими особами, сім'ями або спільно товариствами до відповідної норми, згідно з умовами цього закону.

10. Органам державної влади, органам місцевого самоврядування і їх союзам та земельним установам з затвердження Народнього Міністерства Земельних Справ надається право повертати і призначати потрібні площі земель для громадського користування з метою:

а) охорони природних багатств землі від виснаження;

б) використання багатств землі й повернення прибутків з них на загально-громадські потреби;

в) закладання досвідних і зразкових полів, розсадників, питомників і селекційних станцій, а також для санітарних, благодійних, освітніх та інших загальних користних установ;

г) будівництва залізниць і інших шляхів;

д) розселення мійської людності і поширення господарства місцевих самоврядувань.

11. Сільським громадам і земельним установам надається право робити всі заходи до збільшення земельної продукції—та полагодження сільсько-господарських відносин на місцях, а саме: усувати черезполосицю і т. инше.

12. Земля одводиться Земельними Управами в приватно-трудове користування окремим господарствам, сільським громадам та товариствам, які встановляють порядкування одведеними їм землями з додержанням вимог цього закону.

13. Нормою наділення для окремих господарств повинна бути така кількість землі, яка буде определена земельними установами, з додержанням вимог цього закону, але ця норма не має бути нижчою 5 або 6 десятин кращої землі для середнього трудового господарства і не повинна перевищати трудової земельної норми. Безземельні і малоземельні з тих округ, де не вистарчить землі на трудовий мінімум одержують землю в тих місцях, де є більше землі, але з підвищенням трудового мінімуму.

14. Строки користування землею, наділеною з запасного земельного фонду, можуть встановлюватися сільськими громадами і товариствами на підставі правил, встановлених Земельними Управами згідно з цим законом.

15. Право користування землею може переходити по наслідству, з повідомленням про це Повітової Земельної Управи. Порядок передачі права користування в спадщину має бути установлений окремим законом.

16. Передача права користування землею іншим господарствам чи особам за винятком земель, зазначених в § 20, допускається лише з дозвілу Повітової Земельної Управи.

Примітка: Коли господар має сім'ю, то оставлення участка, або його передача може статись лише по згоді всіх дорослих членів родини; ці члени родини про свою згоду повинні самостійно внести заяву Повітській Земельній Управі.

17. Участки землі приватно-трудового або громадського користування, на яких зовсім припиняється господарство, або ведеться з порушенням закону чи встановлених правил, переходять в порядкування Земельних Управ.

18. При зміні господарів участків землі всі заведені попереднім господарем і невикористовані земельні поліпшення і медіорації сплачуються йому новим господарем.

19. Відносно порядку зарахування до запасного земельного фонду і користування землями що належить підданим чужеземних держав буде видано окремий закон.

Р О З Д І Л III.

Переходні заходи.

20. Виласнення всіх земель з їх водами, лісами, надземними і підземними природними багатствами в межах Української Народньої Республіки переводиться без викупу.

21. За теперішніми дрібними господарями залишаються земельні участки в їх користуванню не більш 15 десятин на господарство. Такі земельні участки, за бажанням господарів, можуть бути передані ними тільки в розпорядження держави на певних умовах.

Примітка I. Для земель піскуватих, солончакуватих, болотяних, та облогуєщих ця норма (15 десятин) підвищується постановою Повітової Земельної Управи з затвердження Міністерства Земельних Справ.

Примітка II. Сади, виноградники, хмільники і інші подібні культурні участки в нормах, зазначених цією ст. 20, залишаються в користуванні теперішніх господарів.

22. Землі довгострочної, строком більше 10 літ, та спадкової аренди (чинною, вільні люди першого і другого розряду), залишаються в користуванні арендаторів на загальних умовах (ст. 21). Короткострочні арендні договори (менш 10 літ) касуються. Дрібним арендаторам, що арендують не більш 15 десятин, зостається вартість посіву і оранки по оцінці Земельних Управ.

23. Всі арендні договори на користування землею, заключені пізніше 18 червня 1918 року, хоча би і на час довший 10 літ на землі сільсько-господарського користування скасовується зо всіма їх обов'язками і арендарі мають право одержати землю в користування на умовах, зазначених в ст. 29.

24. Всі землі, які до видання цього закону були в розпорядженні органів місцевого самоврядування і різних громадських та наукових установ в порядку ст. ст. 9 і 10 основних положень залишаються в їх користуванні, що підлягає остаточному затвердженню Народного Міністерства Земельних Справ.

25. Садибні участки, землі під оселями і різними господарськими, торговельними і промисловими підприємствами залишаються в користування їх власників в кількості, яка встановлюється Земельними Управами чи органами міського самоврядування по приналежності і затверджуються Народним Міністерством Земельних Справ.

26. Для забезпечення нормального розвитку існуючих цукроварень і гуралень залишається необхідна кількість землі в розпорядженні Повітових і Губернських Земельних Управ до того часу, доки налагодиться правильне постачання цих підприємств селянського сирового продукту. Норма необхідних для цукроварень і гуралень участків землі встановлюється Земельними Управами і утворюється Народним Міністерством Земельних Справ.

27. Всі інші землі, не зазначені в §§ 21—26 переходять до порядкування Земельних Управ і складають запасний земельний фонд Української Республіки.

28. Одночасно з землями від бувших власників переходить до розпорядження Земельних Управ живий і мертвий сільсько-господарський реманент, за винятком тієї кількості його, котра необхідна для ведення приватного господарства чи торгових і промислових підприємств, згідно §§ 21, 23, 24, 25 і 26 цього закону.

Примітка. Сільсько-господарський реманент передається в гуртове користування трудових сільсько-господарських спілок, в користування котрих буде дано участки землі. Порядок передачі і користування реманентом устанавлюється окремим законом.

29. З земель, призначених для приватного трудового користування в першу чергу задовольняються потреби місцевого малоземельного та безземельного хліболюбського населення, а в другу чергу задовольняються потреби місцевого не хліболюбського і немісцевого населення.

Примітка. Малоземельними вважаються такі хліборобські господарства, площа котрих не задовольняє споживчих потреб їх сімей при веденні господарства звичайним для своєї місцевості засобом.

30. Культурні хліборобські господарства передаються не подільними в користування селянам, які мають об'єднатися в трудову хліборобську спілку. Організація спілок провадиться Повітовою Земельною Управою по нормальному статуту, виробленому Міністерством Земельних Справ.

31. Платанії цукрових буряків і інших культурних рослин, за якими буде визнано особливе значіння, можуть бути одведені Земельними Управами в приватно-трудове користування з умовою не зменшувати посівну площу цих культур.

32. Племennі розсадники, пітомники, насіннові та селекційні господарства перебувають в цілому в порядкуванні Земельних Управ, котрі або самі ведуть хозяйство, або передають їх орґанам місцевого самоврядування, науковим закладам та хліборобським спілкам.

33. Землі, які залишаються після наділення місцевого населення, доки буде вироблений центральними орґанами земельної реформи план розселення і переселення може даватися в тимчасове користування місцевому населенню поверх наділених норм, на умовах, встановлених Земельними Управами.

34. Угоддя, як луги, вигони, пасовиська і инш., які не входили в загальний нагодозимін на громадських землях і на землях надільного фонду цієї ж категорії можуть зоставатись, по постанові громади, в громадському необхідному користуванні.

35. До сільських громад переходить право розпорядження і використання тих природних цінностей землі, котрі мають загальне значення, належали бувшим землевласникам і були в сервітутному користуванні селян, себ-то ставки, річки, наденоломні, торфяники то що. Порядок користування з означеними цінностями устанавляється Земельними Управами.

36. Про умови порядкування і користування землями муніципальних (міста, містечка, поселки) устанав має бути видано окремого закону.

Голова Ради Народніх Міністрів **В. ЧЕХОВСЬКИЙ.**

Народній Міністр Земельних Справ **М. ШАПОВАЛ.**

Львівська державна
наукова бібліотека

№

2192

2192⁹